

Joan Obrador

Un homenatge a l'autèntica poesia.

En el moment d'escriure aquest article la pel·lícula ja fa més de set mesos que es va estrenar a Ciutat.

Tal vegada, a l'obra de Michael Radford li succeeix el mateix que a la poesia escrita: té un públic minoritari, però molt fidel.

“La poesia no és propietat dels escriptors, sinó d'aquells que la necessiten”.

Mario Ruoppolo.

sió, que es quedà enlluernat davant del Poeta i el que ell representava: la poesia com el vertader exercici per comprendre l'Amor, la relació amb l'Altre, el Món, l'Existència... Neruda el tractarà com a un autèntic amic, d'igual a igual,

màfia o per la incultura que sempre ha ofegat els desposseïts. És un homenatge als autèntics ideals que el comunisme clàssic -que no va tenir res a veure amb les dictadures mal anomenades “comunistes”- va fer seus i que avui dia poden tenir més vigència que mai: el desig de fer un món millor; arrabassar la pobresa i l'explotació de l'home per l'home, aconseguir que el teu veïnat no sigui l'enemic sinó un camarada, fer desaparèixer l'estat com a fons fonamental de la desigualtat entre els homes.... Ideals que, a poc sincer que sigui, qualsevol poeta hauria de fer seus.

Perquè poeta només pot ser aquella persona amb una sensibilitat extrema, amb la capacitat de descobrir el món més enllà de les pures aparenances. Per això, a l'autèntic poeta, mai li poden passar desapercibudes les injustícies i l'explotació dels dèbils; la seva sensibilitat mai pot romandre inalterable davant dels patiments dels més dèbils. Plabio Neruda fou un poeta fins al més profund del seu ser, que no només cercà la bellesa dins la paraula, sinó que intentà fer-la realitat; d'aquí la seva participació política. Però no fou ell només, els més grans dels poetes contemporanis: Garcia Lorca, Antonio Machado, Tolstoi i un llarg etcètera, es varen comprometre amb la tasca més sublim i bella que pot assolir la poesia. Aconseguir un món més just. Tot deixant de banda si creiem que un partit polític determinat serà capaç d'aconseguir aquesta fita.

Degustadors una i mil vegades del mateix poema, dels mateixos mots concatenats per les arrels, fins que li han extret tot el suc.

El fil argumental de la pel·lícula ens mostra la relació d'amistat que, durant l'exili napolità, va establir Neruda amb un carter pràcticament analfabet i que només el tenia a ell com a client: Mario Ruoppolo. Mario és un home del poble, en el més profund significat de l'expressió

com a un camarada. I li mostrarà el camí per accedir a la poesia. Fins i tot l'ajudarà en l'enamorament de la seva estimada amb paraules de cristalls marins.

El film, a més, és un homenatge a aquests dos personatges que, des de dos nivells culturals molt diferents, representaren el mateix: la solidaritat amb els més pobres de la terra, amb el treballadors explotats per empresaris sense escrúpols, per la

seguir aquesta fita.

Mario Ruoppolo va ser un home del poble, aprenent de poeta, que es va fer comunista pel desig de millorar el món. A ell i milions de persones més que varen creure en la utopia comunista i en la possibilitat de millorar el món, innocents de les aberracions de les dictadures pseudomarxistes, també hi està dedicat aquest deliciós film. •